

Skarżąca podnosi następujące zarzuty na poparcie swojej skargi:

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem obowiązku prawidłowego uzasadnienia przewidzianego w art. 253 WE oraz art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003. W tym zakresie skarżąca zarzuca Komisji, że nie wykazała ona w sposób satysfakcjonujący, że jest w posiadaniu informacji i dowodów, na podstawie których można w sposób racjonalny domniemywać popełnienie przez skarżącą zarzucanego jej naruszenia. Ponadto, zdaniem skarżącej, decyzja Komisji nie określa wystarczająco precyzyjnie faktów, które Komisja zamierzała zbadać w trakcie kontroli. Skarżąca twierdzi również, że Komisja naruszyła obowiązek określenia w zaskarżonej decyzji istotnych cech naruszenia zarzucanego skarżącej.

Po drugie, skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja nie wybrała, zdaniem skarżącej, sposobu przeprowadzenia postępowania, który byłby najmniej uciążliwy dla skarżącej.

Po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zagwarantowała skarżącej prawa do obrony, w szczególności w związku z naruszeniami podnoszonymi przez skarżącą w stosunku do zaskarżonej decyzji w zarzucie pierwszym. W związku z powyższym skarżąca podnosi, że nie miała możliwości jednoznacznego określenia, jakie praktyki były przedmiotem kontroli Komisji i w konsekwencji prawidłowej oceny, czy i w jakim zakresie kontrola jest uzasadniona ani ciążącego na niej obowiązku współpracy z Komisją w trakcie kontroli.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2008 r. — Granuband BV przeciwko OHIM OHMI — Granuflex Ipari és Kereskedelmi (GRANUFlex)

(Sprawa T-534/08)

(2009/C 44/96)

Język skargi: *niderlandzki*

Strony

Strona skarżąca: Granuband BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Ellens)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Granuflex Ipari és Kereskedelmi Kft (Budapeszt, Węgry)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 15 września 2008 r., wysłanej w dniu 24 września 2008 r., lub jej zmiana z powodu naruszenia przepisów art. 52 ust. 1 i art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 40/94;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Graficzny znak towarowy GRANUFLEX dla towarów z klas 17, 19 i 27 — wspólnotowy znak towarowy nr 943118

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Granuband B.V.

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Granuflex Ipari és Kereskedelmi Kft.

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Nazwa handlowa GRANUFLEX dla towarów i usług z klas 17, 19, 27 i 37

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Etimine i Etiproducts przeciwko Komisji

(Sprawa T-539/08)

(2009/C 44/97)

Język postępowania: *angielski*

Strony

Strona skarżąca: Etimine SA (Bettembourg, Luksemburg) oraz Ab Etiproducts Oy (Espoo, Finlandia) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków przez stwierdzenie nieważności pozycji z Załącznika 1 G do zaskarżonego aktu w odniesieniu do następujących substancji:
 - kwas borowy; kwas borowy, w stanie surowym,
 - tritlenek diboru, tlenek boru,

- tetraboran disodu, bezwodny; kwas borowy, sól diodowa; heptatlenek disodu tetraboru, hydrat; kwas ortoborowy, sól sodowa,
- dekahydrat tetraboranu disodu; dekahydrat boraksu,
- pentahydrat tetraboranu disodu; pentahydrat boraksu;
- bądź częściowe stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków przez stwierdzenie nieważności pozycji z Załącznika I G do zaskarżonego aktu w odniesieniu do następujących substancji:
 - tritlenek boru; tlenek boru;
 - tetraboran disodu, bezwodny; kwas borowy, sól diodowa; heptatlenek disodu tetraboru, hydrat; kwas ortoborowy, sól sodowa;
 - dekahydrat tetraboranu disodu; dekahydrat boraksu;
 - pentahydrat tetraboranu disodu; pentahydrat boraksu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi na podstawie art. 230 WE o częściowe stwierdzenie nieważności dyrektywy Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r., dostosowującej po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych⁽¹⁾, w zakresie w jakim klasyfikuje ona niektóre borany jako toksyczne dla rozrodczości, zarówno w zakresie płodności jak i rozwoju.

Na poparcie swych roszczeń strona skarżąca przedstawia trzy zarzuty.

Po pierwsze strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, jako że zaskarżony środek jest niezgodny z mającą zastosowanie procedurą prawodawczą naruszając przede wszystkim art. 5 WE i art. 7 WE, art. 29 dyrektywy Rady 67/548/EWG⁽²⁾ oraz art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE⁽³⁾.

Po drugie strona skarżąca argumentuje, że Komisja dopuściła się błędów w ocenie przy stosowaniu kryteriów klasyfikacji boranów, naruszając tym samym dyrektywę Rady 67/548/EWG. Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie zastosowała lub zastosowała nieprawidłowo zasadę „normalnego obchodzenia się i użycia” określoną w załączniku VI dyrektywy 67/548/EWG, bezprawnie zastosowała kryteria oceny ryzyka, chociaż zdaniem strony skarżącej nie mają one znaczenia w ramach klasyfikacji substancji na gruncie dyrektywy 67/548/EWG, oraz nie zastosowała bądź zastosowała nieprawidłowo kryterium „stosowności” naruszając punkt 4.2.3.3. załącznika VI dyrektywy 67/548/EWG. Ponadto strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie nadała wystarczającej wagi danym epidemiologicznym i ludzkim przedłożonym przez skarżącego, w skutek czego zaskarżony środek jest częściowo dotknięty wyraźnym błędem w ocenie. Strona skarżąca twierdzi, że Komisja bezprawnie wniosowała z danych odnoszących się do jednego z boranów dla celów sklasyfikowania innego boranu, przez co zaskarżony środek musi zostać uznany za nieważny przynajmniej w części dotyczącej tegoż boranu. Strona skarżąca podnosi, że Komisja

nie podała odpowiednich powodów zgodnie z art. 253 WE, jako że nie przedstawiła ona uzasadnienia celem wytłumaczenia podstaw wniosku w przedmiocie danych.

Po trzecie strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła podstawowe zasady prawa wspólnotowego takie jak zasada proporcjonalności z art. 5 WE, jako że zdaniem strony skarżącej, zaskarżony środek wykracza poza działania konieczne dla osiągnięcia jego celów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 246, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych, Dz.U. 196, s. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji Dz.U. L 184 s. 23.

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2008 r. — Esso i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/08)

(2009/C 44/98)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Esso Société Anonyme Française (Courbevoie, Francja), Esso Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy), Exxon-Mobil Petroleum and Chemical BVBA (Antwerpia, Belgia), Exxon Mobil Corp. (Irving, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: R. Snelders, R. Subiotto, L.-P. Rudolf i M. Piergiovanni, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji z dnia 1 października 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (sprawa COMP/39.181 — Woski parafinowe);
- obniżenie grzywny nałożonej przez skarżące na mocy tej decyzji oraz
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 5476 wersja ostateczna z dnia 1 października 2008 r., w sprawie COMP/39.181 — Woski parafinowe (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) oraz o obniżenie wysokości grzywny nałożonych na skarżące.